

Virágvasárnap Bloom-mal

Miután egy zacskó chipset, fél szelet disznósajtot és egy joghurtot szór a színpad elé, ledugja ujját, és az étel-halom közepre hány...

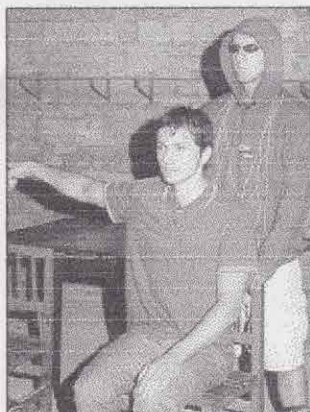
Lipót feltámadásának napján, június 16-án James Joyce fiktív regényhőse újra útra kelt Szombathelyen...

(Itt jegyeznénk meg, egy fiatalok által kezdeményezett független előadással már pénteken bevezethettük a Bloom-napot. A PUK csoport egy Szelestey utcai pincében nyújtott alter-alternatívát.)

Mi páran, akik évek óta megszokásból, barátilag, vagy fizetett terroristaként (ezt a titulust valamikor egy Bloom-szakértőtől kaptam) átbolyongjuk ezt a napot, már semmin sem csodálkozunk. Fél szavakból is (félre)értjük egymást. Már akkor sem lepődünk meg, amikor hirtelenjében Szombathely össz-művészeti alter-fesztiválja helyett (mellé) Ír Nemzeti Napot kapunk.

Egyébként, ha ez az ára annak, hogy kultikus regényalakunk, Leopold Bloom ürügyén évente egyszer összejöjjünk, miért is ne?

Szombathely városa megkegyelmezett Lipótnak

Miután pár éve Prugberger Emil alpolgármester javaslatára a Bloomsdayt törölték a város eseménynaptárából (hivatalosan azért, mert Dublinban bolyongó regényhősünk ünnepe épp Nagy Imre miniszterelnökünk mártírhalálának napjára esik), a rendezvény sorsa megpecsételődött. A támadások keresztüzében a támogatói kedv is jócskán megcsappant. Idén azonban fordult kocka, Szabó Gábor polgármester az ügy mellé állt, személyes közbenjárásával a program majd egy milliót kapott. Mellesleg a Bloomsday megkapta az Ír Nemzeti Nap előnevet. (A gyásznapra gondolván, ez mégis csak polgáribbnak hangzik.) A tavalyi mélypont helyett jött az idej feltámadás... De ne szaladjunk ennyire előre, kezdjük a legelején...

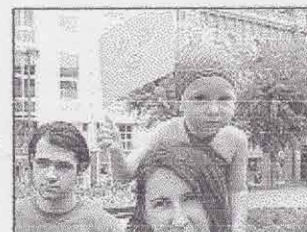
Az ír nagymama tepertős pogácsája

Leopold Bloom házábanál (Fő tér 41.) vagyunk, vasárnap délelőtt, 11. 03 perckor. Vagyogatunk, soha ennyien nem gyülekeztünk még a fiktív regényhős szombathelyi házibuliján. A picinyke színpad oldalában csöpp dublini hangulat, a Hétrét ír népzenei muzsikál, az aprócska szabadtéri kocsmában Kocsis János söre és Blum János bora vár kóstolásra. Az összezsúfolt fapadok közt pincérek mókás cilinderben rohagnak, úgy ahogy az Prágától Dublinig szokás. Virág-nagypapa házában fellobogózása idén új menetrend szerint zajlik. A megszokott polgárpukkasztó (világító kapanyeles lovaggá ütéses) performance kimarad, helyette Szabó Gábor polgármestertől és Brian McEldufftól, Írország Nagykövetségének titkárától hallhatunk Joyce-ról és az írekről kedélyes kis előadást. Jó is ez, miután letudjuk a protokollt, élvezzük a délidőt, a Hétrét élő muzsikáját, a habos, barna nedű mellé pedig János "ír nagymamájának" tepertős pogácsáját majszoljuk.

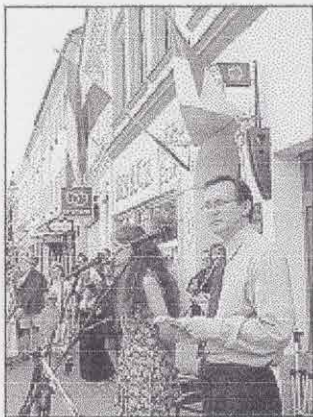
Az utolsó joghurtos sóhaj

Már-már belefeledkezünk a pár négyzetméterre (maratoni futóverseny és egy építkezés közé) összezsúfolt Ír Nemzeti Napba, amikor is feléled bennünk a régi Bloomnap hangulata. Miután elköszön a Hétrét, a világító kapanyél, vele Tóth Gábor (az eddigi évek megnyitójának állandó szereplője) a színpadra lép. Sajátos műalkotás következik. Miután egy zacskó chipset, fél szelet disznósajtot és egy joghurtot szór a színpad elé, ledugja ujját, és az étel-halom közepre hány. (Az,

hogyan valóban hányt-e, mi nem tudhatjuk. Rossz helyen állunk. De egész nap megy a téma, igazi volt-e a rókázás...) Az ókori Saváriát idéző gesztusról a nap folyamán még számtalan magyarázatot is hallunk. Egyesek szerint a "Leopold Bloom utolsó sóhaja" című alkotással a művész az utóbbi időszak bloomnapi kálváriáját minősítette, vele a városról és vezetőiről mondott véleményt. Mások szerint az alkotónak az újonnan kitalált "ír nap" koncepciójára indult be a gyomra. Volt, aki szerint pedig csak egy régvolt bloomnapi hányás után nosztalgizott. A közönség sorait mindenestre sikerült meghökkentenie, a Hétrétre összesereglett bábéskodók döbbenetesen vonultak haza. Csak a galambok örültek maradéktalanul a szabadon maradt Fő téri placcnak.

Who is Emil?

Pecsételni indulunk, ki tudja miért, de évek óta mindig más színnel. Idén késsel, Leopold Bloom feliratokat fújunk az aszfaltra. Az Abbázia Klubban kötünk ki, ahol a 21. számú Bloom mappa kiállításának megnyitóját követjük. Itt már az összeszokott, szűk Virág Lipótos csapat koccintja össze poharát. A szauna-melegben izzadtan álldogálunk, jobb-kézben az írek nemzeti itala, a balban a mappa, rajta a felirat: Emil. But WHO Is Emil? Tán E-mail? Mindenki másra asszociál, a korlátozott számban megjelenő képzőművészeti kiadványban éppen ez az izgalmas. Állítólag, ez később a mappa tartalmából kiderül, az ihletők közt van alpolgármesterünk, Prugberger Emil is. A helyi szervezők egy alkotást is készítettek róla, nyilván így kívánták megköszönni "sok éves támogató közreműködését". (A képzőművészeti munka egyébként egy, a Népszabadságban megjelent Bloomnapról szóló szösszenetemre írt alpolgármesteri felháborodás szövegét tartalmazza. No comment.)

A megnyitón a "folyó ügyek jó intézéséért" Feiszt György levéltáros, SZDSZ-es városatyja még megkapja az idei Leopold Bloom díjat, aztán szétszéledünk.

Az ír-spanyol meccs a legnagyobb szenzáció

A hírek lopva somfordálnak el, nyugodt kiskocsmákat keresve maguknak, ahol végre figyelemmel követhetik a VB-t. A délutánban, miközben az írek és spanyolok döntetlenre állnak, a Művészetek Háza pincéjében megnyílik a Dáblin 4 - "Létezés" című alkalmazott grafikai kiállítás. A jókedv röpké időre visszatér. Idén is sokan állítanak ki, közülük többen el is jöttek, az utcáról is betévednek kósza kíváncsiskodók, szóval vagyunk egypáran. A tárlat érdekessége, hogy a műalkotásokat egy az egyben, egy nagyméretű mappában haza is lehet vinni. A megnyitón azonban jócskán késik, csak nem bír a díszvendég, Sean Murphy (ír producer, a "Fantasztikus Európa" című Friderikusz - produkció állandó szereplője) a szalon tévéjétől elszakadni.

A délután már kevesebb izgalmat rejteget

A nap hátralévő része izgalommentesen telik, az írek kikaptak, a nemzeti nap így valóban gyásznapnak minősül. A különböző helyi Joyce és Bloom csoportosulások egy-egy könyvbemutatója vár még ránk. A főiskola irodalmi lapjában, a Bárban leközölt Békés Pál: Nyelvlecke című novellája figyelemre méltó (egy képzeletbeli találkozást ír le, amely valahol az Adrián Horthy Miklós tengernagy és Joyce között zajlódhatott le), a szerzővel való beszélgetést még érdeklődve hallgatjuk. Figyelni próbálunk Kappanyos Andrásra is, aki idén egy újonnan megjelent fordítást hozott magával, J. "Joyce: Kisebb művek című munkáját. Ám mikor már a harmadik író-olvasó találkozó (Bujdosó Alpárral

"Csigalassúsággal" című kötetéről Székely András beszélget) következik, sikítanánk. Az idő is csigalassúsággal telik, el-elbóbiskolunk. (Ennél már csak Lázár Ervin fűzfapoétája, Berzsián érezhette magát letargikusabb hangulatban, amikor végleg szakítani készült az emberiséggel...).

Az esti sörözéssel próbálunk újra életet szívni magunkba. A Malomban a rendezvény hivatalos zárásaként találkozhatunk végre magával Leopold Bloommal is. Valahol a pince (miért nem az udvaron?) egy másik szakaszában az Édaín Együttes muzsikál, közben páran a kelta ritmusra tánca is perdülnek. Ebből mi semmit sem látunk, de így is elvagyunk.

Amikor a sok bába között...

Lipót szombathelyi Virágzásának menetrendje a kilencedik évben sem hozott sok újat. Mást azt igen, újat azt nem. Ha Bloom tavalyi évét

mélypontnak, az ideit az újjászületés kezdetének nevezetjük. Persze örülünk annak, hogy van, még ha olykor felemásnak, vérszegénynek, unalmasnak látjuk is, drukkolunk neki. Persze kíváncsian várjuk a folytatást, vajon a sok bába közt mi lesz végre a gyerekekkel...